

Dostluq

Cooperation between scouts in
Azerbaijan & Norway

Lett regn

Posted on [July 11, 2012](#) by [admin](#)

Lyn var så konstant at hele natt til tirsdag like greit kunne ha vært dag. Men selv ikke det evinnelige tordenet kunne hindre speiderne fra å hvile seg etter den lange mandagen. Da folk endelig begynte å kripe ut av teltene sine ble det klart at det på et tidspunkt hadde regnet, men at det nå var et opphold som bare ventet på å bli klart. Uværet hadde passert over oss i de grå timer. Trodde vi.

Da hele leiren skulle vekkes klokka åtte stod kaffen på bordet, bakken var tørr, og det fantes kun et vanlige hintet av fuktighet i lufta. Før det ble tid til noen morgengymnastikk halv ni var flommen i gang.

Regnet startet med noen små uskyldige drypp, og vi tenkte at det hadde vært dumt om man skulle måtte gå med regntøy hele dagen. Som om det var en utfordring øket vannfallet før vi hadde fullført tanken, og det sluttet ikke å øke før store dammer dannet seg foran teltene. Som de værvante nordmennene vi er ble det bare gjort litt rolig "i tilfelle"-pakking, helt til en ropende georgier dukket fram fra regnteppet og trakk oss av gårde mot høyere grunn.

Til tross for regntøy begynte de fleste å bli fullstendig gjennomvåte, og det å ha telt over hodet betydde så lite at vi slang alle saker sammen i sekkene og vandret i ankeldypt vann opp til et tomt drivhus ved inngangen til hagen.

Glassveggene holdt godt, men regnet var så kraftig at det ikke hadde overrasket noen om de hadde bristet. Det var med denne styrken stormende ned ovenifra rovere bega seg ut for å redde de tingene man kunne ut av innsjøen som en gang hadde vært leiren. Benker, bord, og de teltene som skulle med hjem ble alle båret opp til drivhuset. På det tidspunktet var det bare å innse at leiren var tapt.

Med tøy og soveposer tørkende langs veggene var det bare å ta fatt i de aktivitetene drivhuset tillot; makramé og kortspill, mens regnet fortsatte å dundre mot taket. Det var ikke nødvendigvis noe dårlig med det, da programmet for leirens siste dag hadde vært noe mangelfullt uansett, og som Vilde sa: “Det er gøy at det regner!”

Etter en frokost som var – noe forståelig – forsinket, satte lederne i gang med å planlegge hvordan ting skulle ordnes for den resterende natten. Å sove i drivhuset så lenge aktuelt ut, men som for å protestere stoppet regnet og sola brøt fram på et øyeblikk. En fiffig detalj med drivhus er at de er designet for å bevare mest mulig solvarme og fuktighet, og selv med åpne dører ble det raskt til at vi følte oss som i en kachapouri-ovn.

Klærne tørket i alle fall raskt og fint, og den overdrevne varmen i glasshuset kom til å vare hele dagen ut. Det gjorde derimot ikke oppholdet. Folk kom seg langt nok til at liggeunderlag ble slengt på bakken utenfor, fylt med døsig speidere som nøt solen gjennom det fortsatt grå skylaget, før noen nye dråper annonserte ankomsten til mer regn. Med morgenstormen friskt i minne var valget mellom å stå i mot enda en og det å bli stekt levende overraskende enkelt. Med alle vel inne i drivhuset igjen ga himmelen oss nok en trommeoppvisning uten like mot glasstaket.

Det var først etter denne andre overdrevne dusjinga at sola brøt frem for alvor, og da bestemte den seg for å veie opp for gråværet. Resten av dagen gikk med på lateste vis, med spredte leker og spill nå og da.

Til tross for problemene kjøkkenstaben opplevde var det vanlig middag til vanlig tid, og etter det var det på tide å så vidt begynne å pakke sekkene sine. Alt skulle nemlig være klart til etter avslutningsseremonien.

Det ble mye venting nå også, denne gangen på de to TV-teamene som skulle overvære det hele (de skulle visstnok ha vært med oss hele dagen, men av en eller annen merkelig grunn ble det avlyst). Til gjengjeld var det en flott seremoni da vi først kom i gang. Det ble kanskje litt mye taling og takking og samarbeidsgaveoverrekkelser, men til slutt kom flaggene ned. Og selv om leirledelsen ikke hadde planlagt ordentlig hva som skulle skje etterpå, satte speiderne seg på eget initiativ i en sirkel på nærmeste asfalterte parkering, og startet et improvisert leirbål.

Barna som ga en ny oppvisning i georgisk folkedans hadde kanskje forberedt seg en god del, men både “I See From the Sky”, “Boom-chicka-boom” og toåringen som jaktet vilt på såpebobler var improvisert underholdning. Etterpå brøt hele ringen ut i en vill dansefest satt til tradisjonell georgisk musikk, og feiringen fortsatte helt til det var på tide med kveldsmat.

Så fort speiderne hadde spist var det på tide å ta farvel med både georgiere og aserbajdsjanere, og det var noen tårevåte kinn utelukkende fordi det hadde regnet så mye tidligere. Det var nemlig slik at vi skulle avgårde til et hus som hadde blitt leid for leiren, ti minutter med mashutka unna. Huset viste seg å være et par dobbeltleiligheter, og det ble lettere enn forventet å presse alle inn. Da alle endelig var i hus rundt midnatt hadde det vært en begivenhetsrik dag, og for en gangs skyld gjorde det ingen ting at lynnedslag nok en gang lyste opp horisonten langt ute på havet.

This entry was posted in [Uncategorized](#). Bookmark the [permalink](#).